

Страдам от безсъние, което навярно ще погуби или мен, или някой друг

Ако ме попитате: „Добре ли спа?“, обикновено ще ви отговоря: „Доста добре, предвид обстоятелствата.“

Днес обаче нещата стоят малко по-сложно, защото тази сутрин изгубих и двете си ръце.

Хубавото е, че това ми даде тема за писане, макар че в този момент, естествено, ми беше невъзможно да пиша, защото нямах работещи ръце.

(Бележка на редактора: Започни отначало. Внеси малко яснота в този абсурд.)

Добре.

Тази сутрин станах в шест, за да закарам Хейли на училище, но после се върнах да си доспя, защото нощес до три часа участвах в родео с умрели еноти в кухнята.

(Бележка на редактора: Знаеш ли какво? Няма значение.)

Името на умрелия енот беше Рори. Влюбих се в него в мига, в който го видях, защото изглеждаше точно като Рамбо, енота, който спасихме и осиновихме, когато бях малка. Рамбо живееше във

ваната ни. Рори не беше имал късмета да бъде осиновен от малко момиченце, което да му облича малки шортички и да му позволява да превърне умивалника ѝ в негов личен мъничък водопад.

Вместо това той беше попаднал на лоши хора и беше свършил като жертва на пътен инцидент, но приятелят ми Джереми (процъфтяващ препаратор) видя в трупа му голям потенциал (и малко следи от гуми) и реши, че мъничкият дух на Рори трябва да продължи да живее по възможно най-смущаващо веселия начин.

(Любезно предоставена от Джереми Джонсън)

Рори-умрелият-енот, изправен на задни крака, с радостно протегнати напред ръце, изглеждаше като най-развълнувания участник от парти изненада или като извънземно в процес на регенерация.

Ненормално озъбената му усмивка караше хората да се хият (обикновено нервно и някак неволно), когато им го представях. Понякога имаше и такива, които започваха да отстъпват назад с писъци. Реакциите, предполагам, зависеха от това дали човекът очакваше да се сблъска с неестествено весел умрял енот.

Виктор не разбираше *напълно* любовта ми към Рори, но и не можеше да не се съгласи, че това беше най-хубавият препариран енот, който някой някога е обичал. С малките си, неизменно протегнати ръчички, той сякаш казваше:

– О, БОЖЕ МОЙ, ТИ СИ МОЯТ **ЛЮБИМ. ЧОВЕК.** ЗАВИ-
НАГИ. МОЛЯ ТЕ, ПОЗВОЛИ МИ ДА ТЕ ГРИЗНА ПО ЛИЦЕ-
ТО С ЦЯЛАТА СИ ЛЮБОВ.

Всеки път, когато постигах особено невъзможна цел (като да се сетя да си купя нова опаковка от лекарството ми за разстройство с дефицит на вниманието, а от името на разстройството ясно се вижда колко разсеяна мога да бъда, когато не съм го пила), Рори неизменно ме подкрепяше с високо вдигнати ръце, защото наистина разбираше колко важно е да честваме нашите малки победи. Виктор може и да отказваше да ме поздравя за това, че тази седмица не съм падала в кладенец, но на този умрял енот винаги можех да разчитам, а това е нещо, с което съвсем малко хора могат да се похвалят.

– С което съвсем малко хора биха *искали* да се похвалят – коригира ме Виктор.

– Толкова е хубаво да имаш нечия безрезервна подкрепа и похвала – обясних му аз. – *Някои* хора са стиснати на похвали, но не и Рори.

Всъщност на Рори му беше физически невъзможно да не ми засвидетелства подкрепа с тези радушно вдигнати ръце и за момент аз си представих Виктор препариран в същата поздравителна поза, но после си помислих, че никой няма да го познае и той просто ще изглежда саркастично ухилен, сякаш ми се надсмива, защото пак съм се спънала в нещо, което не съм видяла, или защото седя на тъмно, понеже за пореден път съм забравила да платя сметката за тока.

Виктор смята препарирането на животни за чисто прахосничество и твърди, че „има толкова други неща, които човек може да направи с един умрял енот“. Аз обаче многократно го опровергах, докато той не заяви, че *всъщност* казал: „Има толкова други неща, които човек трябва да направи с един умрял енот“ и честно казано, това звучи повече в негов стил, но аз пак не съм съгласна.

Когато Виктор седяше да води бизнес разговори по скайп, аз тихо се промъквах зад него и бавно вдигах зад рамото му Рори. Човекът отсреща замръзваше при вида на психично нестабилния енот, който застрашително се навеждаше към него като космат подслушващ сериен убиец. Тогава Виктор осъзнаваше, че Рори е

зад него, и въздъхваше с онази въздишка, която толкова му се удава, и си напомняше следващия път да заключи вратата на кабинета си. Ако не друго, той трябваше поне да ми благодари, защото това е идеалният начин да провериш дали колегите и приятелите ти наистина те подкрепят, и да видиш дали ще ти кажат:

– Хей, полазил те е енот.

Този тест е като теста с отворения цип, само дето е нужен много повече кураж да прекъснеш конферентен разговор с думите: „ПАЗИ СЕ ОТ ТОЗИ ИДИОТСКИ ЕНОТ, БРАТЧЕ“, отколкото да се покашляш и да повдигнеш дискретно вежда, докато другият зацепи, че дюкянът му зее. Трябва да призная, че болшинството събеседници на Виктор реагираха адекватно и тогава аз се намесвах и казвах, че са минали теста и Рори ги поздравява. После Виктор ни изтикваше вън от кабинета и заключваше вратата, а аз мушвах лапичката на Рори под вратата и казвах с тънко енотско гласче:

– Опитвам се да ти помогна. Позволи ми да ти помогна.

Когато пощальонът донасяше пратки, аз открехвах вратата няколко сантиметра и подавах Рори леко навън да погледне кой е.

– *Здравейтееее!* – казваше Рори със снобски британски акцент. – *Надявам се да не ви е нужен подпис, защото съм си забравил палците.*

В крайна сметка пощальонът просто спираше да звъни и оставяше пакетите на верандата, и така всички избягвахме излишната размяна на любезности.

Понякога го скривах под завивките (Рори, не пощальона), за да може, когато Виктор си дойде и понечи да си легне, да види на възглавницата си усмихнатия Рори, който сякаш му казва:

– **ИЗНЕНАДА, ШИБАНЯКО! В ЛЕГЛОТО ТИ ИМА УМРЯЛ ЕНОТ, КОЙТО ИСКА МАЛКО ГУШКАНЕ.**

Тогава Виктор ме поглеждаше страшно и ме караше да сменя възглавницата си с неговата.

Виктор не разбира безумните жестове на Рори, но според мен започва да приема, че това е начинът, по който аз изразявам любовта си към него. Другите жени го правят, като пекат сладкиши или плетат терлици на мъжете си, но аз изразявам моята чрез умрели животни. Виктор се опитва да интерпретира всичко това

по възможно най-добрия начин, но когато тези умрели животни са в леглото му, той не издава чувствата си и честно казано, не може да се разбере какво си мисли. Не мъж, а енигма.

Снощи осъзнах, че Рори може идеално да язди котките (сякаш те са малки пухкави кончета, а той звезда от родео), но котките очевидно не разбраха колко страхотно ще си прекараме, и *изобищо* не пожелаха да се включат. Опитах се да направя фотомонтаж на Рори – звездата на родеото, но те пак не се съгласиха да позират. (Подозирам, че ако имаха Инстаграм, щяха на драго сърце да се впуснат в инициативата, но тъй като нямат, не мога да ги убедя да ми съдействат.) Сложих Рори да възседне едната, но вместо да застане мирно за минутка и да ме изчака да взема фотоапарата, тя ме погледна, сякаш казваше:

– Какво правиш? Защо върху гърба ми има енот? *Защо изобищо ти позволяват да вършиш подобни неща?* – И после просто легна настрани като истински профан, който не разбира от изкуство. Рори леко тупна на пода, с което май подаде смесени сигнали на котките, защото продължаваше да маха с ръце, сякаш пет пари не даваше за кретенското им поведение, докато на мен ми идеше да им извикам:

– *Засрамете се, мъници!* – Но тогава щеше да излезе, че той насърчава моето безсилие. Честно казано, *невъзможно е да се сърдиш дълго на този енот.*

По едно време, около два през нощта, Ферис М्याулър най-накрая се предаде и примирен, но вътрешно протестиращ, застана мирно и аз успях да сложа възторжения Рори върху гърба му. Направо ликувах:

– ДА! ФЕРИС МЯУЛЪР, **ТИ СИ СЛЕДВАЩИЯТ ТОПМОДЕЛ НА АМЕРИКА!**

Но тогава Виктор отвари вратата на спалнята и извика:

– КАКВО, ПО ДЯВОЛИТЕ, СТАВА ТУК? ДВА ЧАСЪТ СУТРИНТА Е!

А Ферис, стреснат от неочакваните крясъци, започна да се шура из хола, все още с Рори на гърба. Виктор продължи в същия дух:

– МИЛИ БОЖЕ. КАКВО, ПО ДЯВОЛИТЕ, БЕШЕ ТОВА? – Защото очите му все още не бяха свикнали със светлината (или с гледката на подивял енот, яздещ домашна котка).

Мислех да се направя на ударена и да му отвърна, че навярно таласъм се е промъкнал в къщата, но това вероятно щеше да повдигне още въпроси, затова просто свалих камерата и възможно най-невинно казах:

– Кое това? – Молах се той просто да се махне и да върви другаде да се пита дали не полудява. А той със сигурност се питаше, но не защото бях успяла да го заблудя с таласъма, а по-скоро защото беше женен за човек, който тайно снимаше котки, яздени от умрели еноти, в малките часове на нощта. Вината обаче не беше моя. Аз открай време страдам от хронично безсъние. А такива неща рано или късно започват да се случват на хората, които достатъчно често са сами в два през нощта.

(Редактор: Помниш ли, че преди три страници каза, че си изгубила ръцете си? Все още не е ясно по каква причина. Или забрави какво тръгна да обясняваш?)

(Аз: Тъкмо щях да стигна дотам. Не можеш просто да изтърсиш, че ти няма ръцете, без да имаш подходящ контекст. Така де.)

Накрая към три часа легнах да спя, станах да закарам Хейли на училище и после пак легнах да подремна още малко. Беше прекрасно, докато в девет и половина алармата на телефона ми не се раззвъня. Опитах се да стигна до него, за да я изключа, и тогава осъзнах, че лявата ми ръка липсва. Помислих си:

– О, това е странно.

Но после погледнах към нея и си казах:

– Чакай, ето я.

Беше се проснала непохватно над главата ми и бе напълно безчувствена, защото котката ми Хънтър С. Томкат лежеше върху нея и беше прекъснала кръвообращението. Хвърлих се с рамо напред към телефона, а Хънтър сърдито се претърколи в кревата, но ръката ми увисна като зомби. Тя почти успя да хване телефона, но аз изобщо не можах да накарам пръстите си да уцелят бутона за спиране на алармата. Погледнах ги кръвнишки, сякаш се опивах с телекинеза да раздвижа неодушевен предмет, само дето неодушевеният предмет беше собствената ми ръка. Алармата се усили,

а аз се опитах да се подпра на другата ръка, но в крайна сметка само се лашках насам-натам като риба на сухо, защото другата ми ръка беше затисната под мен И СЪЩО БЕШЕ ЗАСПАЛА. Такова астрономически странно съвпадение никога не ми се беше случвало и аз започнах да се тревожа, че случайно съм изпаднала във вид частична кома, която засяга само ръцете. Или че бях получила някаква селективна парализа, но това ми се стори невероятно, тъй като повечето парализирани хора казват по-скоро: „НЕ УСЕЩАМ КРАКАТА СИ“, а не „Ръцете ми спряха да действат“.

Хънтър дойде и ме погледна, сякаш питаше: „Защо не изключиш този шум? *Какво ти става?*“, което бе напълно безполезно. С движения на Франкенщайн успях някак да се надигна и да седна и продължих с безпомощните си ръце да се опитвам да уцеля бутона на алармата. Напразно. Тя се усилваше все повече и повече и накрая чух как Виктор с тежки стъпки и крясъци се приближава към спалнята:

– О, боже, В ЛЕГЛОТО ЛИ СИ **ВСЕ ОЩЕ**? – извика той.

Не исках да му казвам, че не просто съм в леглото, но и че ръцете ми все още не са се събудили, и паникьосана опитах да се претърколя зад леглото, за да се скрия. Очевидно не мислех трезво, защото, забравила, че вече не мога да разчитам на ръцете си, с глухо тупване се приземих по лице и едва тогава осъзнах колко полезно е да имаш функциониращи ръце. Човек никога не оценява ръцете си до момента, в който му потрябват, за да предотвратят челен удар в пода.

Хънтър С. Томкат ме погледна от ръба на леглото въпросително, сякаш искаше да каже: „Какво, по дяволите, правиш? Да няма храна там долу?“ и слезе сам да провери последното. Виктор нахълта с викове:

– ЗАЩО АЛАРМАТА ТИ ЗВЪНИ НА ПОЖАР? *НЯКОИ ОТ НАС ВОДЯТ КОНФЕРЕНТЕН РАЗГОВОР, ЯСНО ЛИ Е?* – И после го чух как изпухтя и изключи алармата.

Погледнах Хънтър, внушавайки му: „Шшт. Не казвай нищо и всичко ще бъде наред“, а той ме погледна недоумяващо: „Какво искаш да кажеш с това *всичко?*“

Виктор спря и аз видях краката му да отиват към банята. След като разбра, че не съм там, той се върна отново и попита: *КЪДЕ СИ?*, но аз мълчаливо изчаках да си тръгне, за да мога да се при-

мъкна до бюрото и да се престоря, че съм станала още преди няколко часа. Планът ми беше да проработи, ако Хънтър не бе решил да скочи върху ханша ми и да погледне Виктор право в лицето с въпроса: „Абе хора, защо правите така? Това някаква игра ли е?“

После Виктор заобиколи леглото и въздъхна, а аз казах:

– ТУК НЯМА НИКОГО. – Но думите ми не прозвучаха много ясно, защото бях с лице към пода. Той ме обвини, че вместо да работя, се крия от него, а аз казах: – *Всъщност не се крия.* Тук съм, за да ти спестя гледката на твоята временно парализирана и излязла от строя съпруга, защото се опитвам да те предпазя. – Тогава Виктор ме погледна със съжаление, а може би и с любов. Не можех да кажа със сигурност, защото все още лежах по нос, но предпочитам да си мисля второто, защото *така* правят женените хора.

После осъзнах, че от всичко това беше да излезе доста добра глава за книгата, и исках да го опиша, но все още нямах работещи ръце. Затова казах:

– Всъщност работя върху книгата оттук, но не мога да пиша. Можеш ли да включиш гласовото разпознаване на телефона ми и да сложиш апарата до лицето ми, за да мога да диктувам, защото в момента ръцете ми не работят?

А Виктор каза:

– *Ръцете ти в момента не работят?*

А аз казах:

– Да. Очевидно съм спала върху тях и съм спряла кръвообращението и те все още спят.

– Боже, опази – каза той. – Толкова си мързелива, че дори крайниците ти още спят, докато аз говоря с теб.

– *Точно обратното* – обясних аз. Мъчейки се да се претърколя по гръб. – Толкова съм трудолюбива, че станах дори преди тялото ми да се е събудило, така че *майната им на ръцете ми. Ще мина и без тях.* ЕТО КАКВО СЕ КАЗВА ОТДАДЕНОСТ.

Започнах да усещам нещо с лявата ръка и я вдигнах, за да изпъдя Хънтър от носа си, но вместо това се фрснах в лицето.

Виктор ме гледаше с примирена загриженост.

– Ти току-що се удари.

– Възможно е ръцете ми да стачкуват. Просто сложи телефона до лицето ми и ме остави. Трябва да свърша нещо важно.

Той поклати разочаровано глава, но ме послуша и аз започнах да диктувам. Но приложението за транскрибиране постоянно коригираше думите ми, превръщайки историята в нещо не така забавно. Явно в този момент дори телефонът беше срещу мен. После Хънтър видя движението на думите по дисплея и започна да ги гони с лапа, от което курсорът постоянно се връщаше в първоначална позиция. Победена сложих глава върху килима, докато по ръцете ми пълзяха иглички и бодежи, и се зачудих колко често Хемингуей е изпадал в подобна гадна ситуация.

Според Виктор подобни неща не се случват в нормалните семейства, но аз съм съвсем сигурна, че причината за този инцидент са моите разстройства на съня. Това не е изненада, предвид факта, че колекционирам неврологични разстройства така, както другите колекционират книжки с комикси. Общо взето аз съм такъв талант в тази област, че мога *буквално да развия разстройство дори докато спя*. Виктор не смята, че това е чак такъв повод за гордост, навярно защото самият той няма *никакви* разстройства и ми завижда за моите.

Боже. *Това не е състезание, Виктор.*

(Но ако беше, аз щях да спечеля. *С лекота.*)

Виктор от години ме караше да дам да ме изследват, докато спя, но аз смятах това за загуба на време и пари. Вече знаех, че имам проблем, така че не ми бяха нужни доказателства, че съм сбъркана дори и по време на сън.

Освен това не бях единствената с подобен род проблеми, защото и Виктор говори насън още от дете. Когато бил на осем, по време на някакво пътуване той станал от леглото в тъмната хотелска стая в два през нощта, отворил очи, посочил към антрето и казал:

– Кой е този човек в ъгъла?

После си легнал обратно и веднага заспал, а баща му мълчаливо напълинал гащите. Метафорично, надявам се.

Преди няколко години Виктор се събуди с викове:

– МАДАМ. ОБЪРКАЛИ СТЕ НОМЕРА. НАШАТА КОТКА ИЗОБЩО НЕ Е В БОЛНИЦА. *ТЯ НЕ ИСКА ПИЖАМА.* – Горкият Виктор. Дори по време на сън го тормозят разни задници.

При мен може би е наследствено, защото баща ми също имаше сериозни проблеми със съня. Като дете почти не го бях забелязала, защото човек винаги приема, че семейството му е нормално, докато не осъзнае, че другите бащи не прекъсват хората по средата на изречението, за да им кажат, че трябва да подремнат малко, не лягат на пода в чуждата дневна и не хъркат като Големия страшен вълк, проснат по корем. Без значение къде или с кого бяхме, татко често спираше, лягаше на пода и мигновено заспиваше до момента, в който не се събуждаше от собственото си хъркане. Веднъж по време на буря Виктор взе рибарската лодка на баща ми и влезе навътре в морето. Лодката се лашкаше като пияна, с вода и рибешка кръв по дъното, а всички повръщаха. Тогава баща ми каза:

– Е, щом на никого не му се спи, аз ще си подремна.

После легна наред рибешката кръв и спа непробудно (но не и безшумно) цели четиридесет минути. За Виктор (и всички останали на лодката) това беше лудост, но за мен си беше нормално. Реших, че Виктор преиграва и просто трябва да се смята за късметлия, задето баща ми не си свали панталоните.

Аз съм наследила безсънието от мама, а хъркането и склонността да подремвам през деня от татко. Изтощението и склонността да се задавам по време на сън обаче са си чисто мой патент, но Виктор в крайна сметка не издържа и ме накара да потърся помощ.

Лекарят реши, че най-вероятно хъркането и изтощението ми се дължат на безсънието, и ми предписа приспивателно с хипнотичен ефект. То навярно действа при нормалните хора, но първия път, когато го взех, чаках да ми подейства, което така и не стана. Няколко часа по-късно Виктор ме откри в килера, където твърдах, че мога да виждам какво пише на гърба на пощенските картички и че съм открила петото измерение. Той реши, че съм преживяла вид срыв, което е обидно, защото беше напълно възможно наистина да съм открила петото измерение, а той така и не можеше да докаже обратното. Затова Виктор просто ме сложи да си легна и се обади на доктора. Тя обясни, че е забравила да ми каже, че веднага след като взема хапчето, трябва да си легна, в противен случай тялото ми ще остане будно, а мозъкът ще зас-

пи. Каза, че същото се случило и на баща ѝ (когото намерили да се разхожда из предния двор само по чорапи и да пита дърветата защо го мразят). Тогава майка ѝ го завела в спешното, защото решила, че е получил инсулт. Тази история така ме изплаши, че изхвърлих приспивателните (наред с всички надежди да посетя петото измерение) и казах на Виктор, че ще дам да ме изследват, докато спя, ако той обещае да спре да записва хъркането ми и после да ме буди, като ми пуска записа, за да мога да почувствам неговата болка.

Записах си час при съответен специалист, който ми обясни, че докато спя, разни учени ще ме наблюдават и ще засичат мозъчните ми вълни, за да видят как реагирам по време на четирите фази на съня. Щях да ви обясня тези фази, стига да помнех всички сложни думи, с които той ми ги описа, но в общи линии те варират от „напълно буден“ до „почти умрял“.

Моят цикъл на съня е малко по-сложен.

Сегемте фази на съня (според тялото ми)

Фаза 1: Вземате максималната доза приспивателни, но те изобщо не ви действат и в три през нощта се взирате в самодоволните шишенца и шепнете:

– Ах, вие, лъжливи копеленца.

Фаза 2: Заспивате за осем минути и сънувате, че сте изпуснали цял семестър занимания и не знаете как да наваксате. Когато се събуждате, осъзнавате, че дори насън продължавате да се дъните.

Фаза 3: Затваряте очи само за минутка, без да губите съзнание, но когато ги отваряте, осъзнавате, че са минали няколко часа и се чувствате така, сякаш сте изгубили представа за времето, и че навярно сте отвлечени от извънземни.

Фаза 4: Това е сънят, който пропускаме, защото сте твърде заети да ровите в телефона си и да търсите „Симптоми на това, че сте били отвлечени от извънземни“.

Фаза 5: Това е REM фазата на пълното възстановяване, която на практика не съществува, а е измислена от други хора с цел да ви дразнят.

Фаза 6: Витаете в състояние на полусън, в което се опитвате да останете. Някой докосва носа ви и вие мислите, че сънувате, но тогава някой докосва устата ви. Вие отваряте очи и виждате лицето на котката на сантиметри от вашето. В очите на котката се чете: „БОЦ. Хванах те за носа.“

Фаза 7: Най-накрая изпадате в дълбокия сън, от който отчаяно се нуждаете. За съжаление, той идва точно когато трябва вече да ставате, и вие се чувствате виновни, че спите, защото отдавна вече трябваше да сте станали, но тъй като цяла нощ сте били будни, *сега ръцете ви не работят.*

Подозирам, че единствената фаза, в която успях да изпадна по време на тестовете, беше тази на съня, който не идва, защото те наблюдават непознати.

Преживяването беше смущаващо от самото начало, защото отидох в клиниката след залез-слънце, а входът ѝ беше буквално в една тъмна задна алея. Почуках на заключената врата (и стреснах някакъв бездомник, който спеше дълбоко, което си беше истинска ирония, да не кажа сарказъм), напълно сигурна, че там се занимават само с аборти, но тогава отвори една сестра, която изглеждаше много любезна и приятна и изобщо не навяваше асоциации за аборти.

Въведоха ме в някаква стая и сестрата попита дали не искам да се преоблека в пижама. Аз стеснително обясних, че анцугът, който носех, е моята пижама, след което се почувствах така, сякаш съм неподходящо облечена за случая. Като изключим това, се чувствах като у дома си, само дето имаше видеокамера, постоянно ме наблюдаваха, в носа си имах кислородни тръбички, към пръстите ми бяха закачени монитори, а върху скалпа си имах залепени електроди, които засичаха мозъчните ми вълни. Най-неприятни бяха жиците на електродите, които опасваха цялата ми глава и ме караха да се чувствам като Медуза с коса от анорексич-

ни змии. Предимството беше, че електродите тежаха и опъваха лицето ми назад като минифейслифтинг, благодарение на което изглеждах учудващо секси, ако не се брояха анорексичните змии по главата ми.

Защото нищо не казва „сладки сънища“ така, както електродите и жиците, с които сте омотани от глава до пети.

Сестрата постоянно наместваше електродите по челото ми, защото не долавяли сигнал, и аз веднага реших, че получавам инсулт.

Тя ме предупреди, че един от другите пациенти бил сомнамбул и ако се случело да влезе в стаята ми, щели да го приберат, което не ми прозвуча никак утешително. След няколкочасово пулене в тавана аз се унесох в сън. Събудиха ме неистовите писъци на жената от съседната стая и реших, че сомнамбулът е я намушкарал до смърт. Рипнах веднага, но змиите в косата ми, които бяха свързани със стената отзад, ме върнаха обратно и тогава си казах: „Е това е наистина гаден начин да умреш.“

Сестрата се втурна в стаята и ме увери, че всичко било наред и че пищящата жена просто имала кошмари. Кимнах любезно, докато наблюдавах как сомнамбулът се катурна върху един стол, сложен отвън до вратата на стаята ми. За кратко ми мина

през ума да избягам, но бях прикована към леглото с жици и монитори, а и сестрите и санитарите ме наблюдаваха. За секунда си помислих, че сигурно така е и в лудницата, само дето лудите тук бяхме по-луди, защото доброволно и сами бяхме дошли на това ужасно пижамено парти за откачалки. Бях сигурна, че вече никога няма да мигна. Но трябва да съм заспала, защото към четири сутринта, някаква друга сестра ме събуди с разтърсване и бързо изстреля:

– Можете вече да си вървите. Получихме каквото ни е нужно. – Тя отказа да конкретизира какво са получили от мен и аз започнах да се опасявам, че са ми взели бъбреците.

Бях замаяна, но те ме накараха да напусна през задната врата още по тъмно. Сякаш бях правила секс за една нощ, но в клиника за спящи.

Една седмица по-късно моят лекар, който вече беше получил резултатите, ме уведоми, че страдам от горе-долу всички възможни разстройства на съня, само не и от това, което наистина исках да имам – сънна апнея¹, заради което ти слагат кислородна маска. Исках го, защото съм съвсем сигурна, че това е миниверсия на кислородната камера, в която Майкъл Джексън спеше, за да не остарява, и ефектът при него беше доста добър.

За съжаление, нямах сънна апнея, но имах редица други проблеми. Ето и няколко от нещата, които не са ми наред дори когато не съм в будно състояние:

ПЕРИОДИЧНИ ДВИЖЕНИЯ НА КРАЙНИЦИТЕ ПО ВРЕМЕ НА СЪН: Те са подобни на синдрома на неспокойните крака, но се проявяват само докато сте дълбоко заспали. Мен това ме устройва, защото това означава, че краката ми тичат за здраве без мен, което, честно казано, е единственият начин, по който можете да ме навиеете да тичам за здраве. Когато бях малка, имахме куче със същия проблем, което вечно тичаше, докато спеше на една страна. Ние гледахме мърдащите му крака и казвахме:

¹ Сънна апнея – спиране на дишането по време на сън. – Б.пр.

– О! Той гони зайци насън! – Това общо взето е възможно най-прелестното разстройство на съня. (Освен според Виктор, който твърди, че в моя случай не било никак „прелестно“, а по-скоро приличало на акт на екзорсизъм с цялото му там „ужасно гърчене и кривене“.)

ХЪРКАНЕ: По време на тестовите не са ме видели да се задавам по време на сън, но аз често се будя, давейки се от шумното си хъркане, или може би се будя от Виктор, който ме души, задето хъркам шумно. Но наистина съм хъркала доста, за което докторът ми предписа една щипка, която се мушка в носа уж за да улеснява дишането, само дето на практика го *затруднява*. Изпробвах я само веднъж, колкото да осъзная, че тя *лекува* хъркането чрез бавно задушаване, което по общо мнение е много тиха смърт. Освен това получих алергична реакция към крайниците, при която и двете ми ноздри се подуха. Това прилича на по-икономичен и естествен начин на задушаване до смърт, но аз все пак предпочитам да умра, задушавайки се от собственото си хъркане. Наречете ме луда, ако щете.

ПРИПАДЪЦИ:

– Изглежда, че страдате от рядко разстройство с припадъци, за което реално няма лек.

Попитах доктора какъв е смисълът изобщо да ми казва това.

– Просто го наблюдавайте – отвърна той.

Не съм сигурна как да наблюдавам нещо, което се случва, когато дори не съм в съзнание. Изобщо не разбрах дали той беше саркастичен, или не.

АЛФА-СМУЩЕНИЯ: Когато спите, мозъкът ви би трябвало да е в делта-състояние, но при мен очевидно постоянно има алфа-смущения и докато тялото спи, в мозъка ми протича активност като при будно състояние, което означава, че дори когато спя, съм будна. Предполагам, че моят мозък работи в тайно сътрудничество с краката, затова цялото ми тяло ме принуждава едновременно да правя алгебрични изчисления и да тренирам, докато все още спя. Не е чудно, че сутрин се чувствам толкова

скапана. Сега вече знам, че алфа-смущенията са виновни за това, че част от мен още спи, докато другите части вече са будни... **ТОЧНО КАКТО СТАНА С РЪЦЕТЕ МИ ТАЗИ СУТРИН.** *БАМ* Сякаш мозъкът ми демонстративно искаше да покаже кой е шефът.

Когато информирах Виктор за резултатите, той не ги прие много сериозно, докато не изтъкнах, че болшинството хора с алфа-смущения умират. После той се разтревожи и аз се почувствах гузна, затова му признах, че те всъщност не умират от алфа-смущенията. Така или иначе болшинството хора умират. Рано или късно. Просто не знаех, че алфа-смущенията помагат в случая.

Виктор въздъхна и ме увери, че „никой не е умрял от недостиг на сън“, но аз съм съвсем сигурна, че има и такива, затова той спря и се поправи:

– Може да се каже, че никой не е умрял от твърде много сън.

А аз му казах:

– Мисля, че ти току-що описа състоянието кома. **ТАКА НЕ МИ ПОМАГАШ.**

– *Добре* – каза той. – Всеки ще умре от нещо, но ти вероятно няма да умреш, докато спиш.

И той грешеше, защото *в най-добрия случай* аз си представям, че умирам в съня си. Лягам и не се събуждам повече. А в най-лошия случай? Изяждат ме клоуни.¹

Бележка под линия за Рори: На практика има двама Рори – Рори и неговият дубльор, Рори Две. Първия път, когато видях Рори в интернет, аз се влюбих в него и казах на неговия създател Джереми, че трябва да го имам. Обясних как Рори има

¹ Но дори тогава най-вероятно ще изгубя съзнание, преди да умра. Всъщност финалната фаза на смъртта при *всеки* е онази част, в която не се събуждаш. Мислете каквото искате за мен, но аз малко завиждам на онези, които се уреждат с прословутия вечен покой. Те поне веднъж завинаги се отърват от безсънието. Не че вече съм готова за това. Но е приятно да знаеш, че някой ден ще си отспиш.

идеалната безумно щастлива усмивка и Джереми се съгласи. За съжаление, между момента на влюбването и момента на реалната покупка Рори беше претърпял трагичен инцидент в Лас Вегас. Това може да звучи като измислица, но ви уверявам, че е истина. Временните попечители на Рори го завели за уикенда в Лас Вегас, където той се отдал на живот и си счупил няколко крайника. Освен това беше изгубил и няколко нокътя, потвърждавайки старата поговорка: „Каквото се случи (се отчупи) във Вегас, си остава във Вегас.“ Джереми беше бесен, но ми поднесе лошата новина внимателно и се закле да ми направи нов Рори (по-добър, по-силен и огъвкавен с кабели отвътре, за да може по-успешно да се свива и да язди котки) от трупа на енот, който държал във фризера си.

– Как изглежда в лицето първият Рори? – попитах аз.

– Все така доволен от живота – призна той, – но останалото от него е пълно мазало.

Аз помислих за момент и реших, че един счупен и пребит, но все така възторжено щастлив Рори идеално въплъщава основната идея на тази книга. Все пак най-интересните между нас многократно са били чупени и поправяни.

– Ще го взема – казах. – По дяволите, ще взема и двамата.

Ето как се сдобих с два безумно щастливи енота. Обожавам гъвкавото съвършенство на Рори Две (който е малко по-едър, но човек не може да придирия, когато пазарът предлага единствено еноти, които са станали жертви на автомобилна злополука), но Рори I е този, който ме разсмява всеки път, когато го погледна. Джереми оправи счупените му крак и ръка, а баща ми посвети цял следобед на това да му направи нови нокти на ръцете и краката. Рори пак си изглежда малко „смахнат“, но в добрия смисъл, и в момента търся да му купя миниатюрни стоманени нокти на върколак.

Но дори без тях той е прекрасен... чупен и поправян, и толкова странен, че дори хората, които си падат по препарирани животни, се чудят: „Какво по дяволите става тук?“, когато той внася радост и смях в живота им. Този енот е моят проклет модел за подражание. Той е най-лошият и най-добрият покровител на света и аз искам да бъда точно като него, когато порасна.

Да. Така е.